

Az EÖGYKE hozzákezdett a Magyarörmény ki kicsoda című kiadvány összeállításához, amelyben az örmény gyökerekkel rendelkező híresebb, nevesebb embereket szeretnénk összegyűjteni. Hosszantartó és felelősségteljes munka ez. Kérünk mindenkit, aki tud olyan, említésre valóban méltó emberről, aki örmény gyökerekkel rendelkezik, az adatokat juttassa el a szerkesztőségbe. Kérjük; az adott személy nevét, születése évét és helyét, az örmény vonatkozás jelzését (milyen örmény családok leszármazottja az illető), végzettsége, képesítése, szakmai vagy tudományos fokozatai megjelölését, valamint tevékenysége rövid leírását (negyed- vagy fél oldalon). Indokolt esetben természetesen ez hosszabb is lehet. Kérjük, jelezze az adatok forrását, és a dokumentumok létét: van-e az adott személlyel kapcsolatban valamiféle dokumentum (valamint kép, fénykép, stb.) a birtokában. Kérjük, írja meg címét, elérhetőségét is, hogy az adatokat hitelesíteni, az esetleges dokumentumokat felkeresni (másoltatni) tudjuk. Kiket keresünk?

Magyarörmény származású, nevezetes személyeket, akik megbecsülést vívtak ki maguknak s akikről illik, vagy illenék tudnunk: a magyarörmény múlt, közelmúlt és jelen tudományos, politikai, közéleti, gazdasági, oktatási, hadi, egyházi, művészeti, irodalmi, kiemelkedő társadalmi tevékenységű alakjait. Kérésünket ismételjük több lapszámon át, hiszen tudjuk, hogy az adatolás nem könnyű munka. A beérkező anyagokat az EÖGYKE által erre a célra kijelölt bizottság fogja kezelni, amely eldönti, hogy végső soron ki az, aki bekerül a Magyarörmény ki kicsoda című kiadványba. Segítségüket előre is köszönjük!

Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület

Postacím: 1251 Budapest Pf., 70.

E-mail: magyar.ormeny@axelero.hu fax: 201-2401.

A *Fővárosi Örmény Klub* következő találkozóját április 17-én, csütörtökön 17.00-kor tartjuk a Magyarok Háza I. emeleti Zenetermében (Bartók terem).

Köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik édesanyám, Dr. Issekutz Jánosné született Pataky Erzsébet elhunytá alkalmából az együttérzés jeleit, szavait nyilvánították levélben, táviratban, telefonon, így igyekezvén fájdalunkat enyhíteni.

A gyászoló család nevében
Dr. Issekutz Sarolta

Kopacz Mária karneválja
a Budapest Galéria kiállítótermében
(2003. február 28 - március 16.)

Karneválherceg fellépett, majd lelépett s mi már a bűnbánat hamuját fejünkre szórtuk *Kopacz Mária* télbúcsúztató és tavaszváró kiállításának idején. Az elmúlt három év terméséből válogató tárlat anyagában pogány rítusok ötvöződtek keresztény hagyományokkal és modern világi elemekkel. A színes és tarka kavalkádot a művész a szürrealizmus képírói látásmódjának és kifejező eszközeinek segítségével varázsolja elénk.

Ebben a forgatagban tűnnek föl az események közreműködői, akik azonban az ecsettel és festékkel megjelenített képi valóságnál sokkal több és mélyebb tartalmat is magukba zárnak. Szerepük kettős: esztétikai értelemben jó ízlésű és tetszetős köntösük állapotokat, érzelmi hangoltságot is rejteget. Kopacz Mária karneválja ugyanis ezzel az érzelmi kavalkád-töblettel válik teljessé. A Csend, a Várákozás, a Rohanás, a Tovatűnés éppúgy részei alkotói világának, mint az emberi és állati tulajdonságok szerepcseréje.

A karnevál szelíd szenvedélye megengedi a rend teljes tagadását. Karnevál időszakában az emberek átalakulnak ruházatban, viselkedésben, még állampolgári létükben is áttörik a tartózkodást. A halandó ősi vágya: olyannak látszani, amilyen lenni szeretne. Ez a szabadság, az autonómia és az egzisztenciális részvétel lehetséges kifejezése. (Gondoljunk csak a lovagi tornák álarcosaira, akik csak győzelem vagy halál esetén fedték fel arcukat.)

Mindez távoli, ősi, archaikus játékokból formálódhatott. És mikor kezdődött maga a játék? Kollektív emlékezetünkben bízva mondhatjuk: amióta ember van. Velence, ez a földrajzilag és szellemileg mindig nyitott város egyetlen hosszú és önfelelt játékká változtatta az ó- és újév fordulójának ötezer éve kimutatható ünnepét, a pogány játékokat és a kereszténység szigorú szertartásait. Karnevál lett belőle. Tudományos kutatások keresik az eredetét annak a szokásnak, amely a kalendáriumban megjelölt napokon kisodorja otthonaikból a polgárokat. A Kr. előtt 3000 körüli időkből fennmaradt egy káldeai ünnepség emléke, amikor a társadalmi hierarchia rendjében szerepcsere történt, egyenlőség uralkodott. A görögök a dionüoszosi ceremóniákon, a rómaiak a szaturnáliákon bolondoztak. A „karnevál” a „carrus navalis”, a hajós-szekér idiómáját őrzi. A kicsapongás nagy fináléja húshagyó kedd, hamvazószerdán pedig a káldeus csillagimádás ideje következett: az ember esendőségéről való elmélkedés momentumra, az élet rendjéhez való visszatérés előjátéka.

Am a Kopacz Mária műveinek nézegetése és lehetséges értelmezése közben bennünk felvetődő kérdés úgyszintén összetett, amint azt a művész megfogalmazza: „De honnan tudhatnánk, hogy amit pillanatnyilag érzékelünk, az a valóság?” A kérdés kérdés maradt, amióta csak a gondolkodó ember feltette.

Akárhogy hangozzék is majd a válasz, a látottak alapján arról megbizonyosodhatunk, hogy a festő mitikus ős-toposzig visszacsatoló, kissé melankólikus képzelet-valóságának elemei közt harmóniát teremt, képi egységgé formálva azokat. Lebbenő, libbenő figurái, fantázia-lényei játszva átkerekeznek egyik állapotból, léthelyzetből a másikba. Valóságból képzeletbe, képzeletből valóságba. Akár kérdőjelet is tehetnénk a mondat végére. A szürrealizmus felől közelítő, a lét mögötti transzcendentális tartalmú festői vízió átgondolt kompozíció keretében jelenik meg. Ebben a művész hiteles segítőtársa a maga alkotta képkeret, amellyel mintegy tovább meséli történetét.

Kopasz Mária örménymagyar, akinek egyéni ikonográfiájú, látványra épülő festészetével közösségünk találkozott már keresztény államiságunk ezeregyszázadik évfordulója alkalmából és tiszteletére rendezett kiállításunkon, hozzájárulva a méltó megemlékezéshez.

dr. Benedek Katalin

Március 15-e alkalmából...

A Szegedi Örmény Önkormányzat március 15-én megkoszorúzta a Kiss Ernő emléktáblát, ezután dr. Tóth Rózsa és Kövér László a város központi rendezvényén, a Kossuth szobornál is képviselte az ottani örmény közönséget, amelynek jónéhány tagja részt vett a koszorúzásban.

Budapesten az I. kerületi Dísz téren a Budavári Örmény Kisebbségi Önkormányzat képviselőjében dr. Benedek Katalin, Gosztonyi Mária elnök és Dávid Csaba helyezte el a koszorút a Honvéd emlékműnél.

A II. kerület március 15-i koszorúzási ünnepségén a kerületi örménység önkormányzatát dr. Issekutz Sarolta, Szabó Anikó és Flórián Antal képviselte. A koszorúzás a Szilágyi Erzsébet fasorban álló Gábor Áron emlékműnél történt.

A XV. kerületi Kiss Ernő emléktáblánál a helyi Örmény Kisebbségi Önkormányzat koszorúzási ünnepsége a testület szándéka szerint hagyományteremtő lesz. Ezen részt vett Füleki Balázs, a XIII. kerületi kisebbségi elnök, valamint Szuper Géza a XVI. kerület